Se lugu, et mõega kandjate wenna selts sai seätud, sündis aastal 1202.

Sel samal aastal sündis ka, kui Albert Saksamaalt tagasi tuli (tema läks peagu iga aasta Saksamaale, omale abi ja seltsi nõudma), et tema laewad kue-teistkümne Saare-maa rahwa laewadega koku juhtusid. Saare-maa-rahwas olid seda aegu otsego mere-röövlid, keda igamees mere peäl kartis. Need 16 laewa tulid Rootsi-maalt, kus nemad olid röövimas ja riisumas käinud. Hakasid ka Sakste laewade wastu sõdima, aga saiwad ärawõidetud, ja Albert leidis nende laewade seest palju wara, ka kiriku kellad, Jumala armu karikad ja teisi kiriku asju, mis nemad Rootsist olid riisunud, nende asjad said nende käest ka ärawoetud ja Rootsi tagasi saadetud!

Wana Tiitrik, kes jo Meinhartiga Saksa-maalt oli tulnud, ja nüüd peagu 20 aasta oma isa-maa mite ei olnud näha saanud, igatses ka jälle senna minna. Läks siis ka teele ja tema sõber Kube, kes himustas ka woeraid Maid näha saada, läks temaga ühes. Käisid mõlemad kõik Saksa-maad läbi ja üle Saksa-maa piire Italia-maale, sest nemad tahtsid Rooma-linna, paawesti juure minna, et temale, kes kõige piiskopide ülem piiskop, oma Maa asjust wõiksid suu sõnaga teädmist anda. Paawest wõtis neid lahkeste wastu ja auustas ka Kubet wäga, et tema ni kindlaste risti-usku hoidnud, andis temale ka suud, mis wäga suures auustamiseks sai peetud. Paawest palus neid weel mõned pääwad tema juure wõersiks

jääda. Kui minik kätte jõudis, jättis tema neid, kõik head soowides, Jumalaga ja kinkis Kubele 100 kulla tüki mälestuseks ja palus, et tema edaspidi niisamuti kui enne risti-rahwa eest hästi hoolt kannaks. (Wata pilti teise lehek. peäl.) Tiitrikule andis tema piibli ramatu, mis tema paawest ise oma käega oli kirjutanud (sel aeal ep olnud weel mite trükituid ramatuid, nenda et üks piibli raamat jo paar sada rubla maksis) ja piiskopi Albertile kingiks saatis. Röömsa südamega läksid sõbrad jälle Saksa-maale, randas leidsid kolm laewa, mis just Maarja-maale olid minemas, ja sõitsid nendega jälle koeu.

Litwa rahwas, kelle riik lõuna pool Wäina jõe oli, kui kuulda said, et Saksa rahwa wägi Alberti aeal ika suuremaks läks, ja et nüüd pealegi enesele linna ehitasid, hakasid kartma, et se lugu neile kahjuks wõiks minna, ja oli neil sellepärast nõu, seda tühjaks teha, ja tulid mõned hulgad sõdides Rija linna alla, ja kiusasid Sakslaesi, aga nemad said ärawoidetud ja pidid oma Maale jälle tagasi minema ja tegid pealegi enne weel teine teisega sõbruse seädust. Paar aasta pärast seda oli Litwa rahwal nõu, Eestlaeste wastu sõdida ja neid ärawõita. Swelgate, Litwa kuningas, saatis käsud Alberti ja Kubele, et nemad luba annaksid, nende Maadest läbi minna. Seda luba neile anti. Kui Litwa rahwas, 2000 sõamehi, Rijast mööda tulid, said neile saadikud wastu saadetud, kes neile sõbruse tähenduseks, kingitused ja kõla leiba tõid. Swelgate wõtis neid